

Недописані листи

автор Катерина Аксьонова

Кохання буває різним: щасливим та не дуже. Кохання буває веселим та сумним, а ще буває кохання, про яке він не знає. Галина набралася сили та витягла дорогу для неї коробку з недописаними листами.

Недописані листи були для неї болісним нагадуванням про так і не розпочату, а може, як раз і не написану історію її кохання. У цих аркушах була любов, пристрась, ніжність, але не було найголовнішого – відповіді. Аж моторошно стає від того, що він нічого не дізнався. Чи було б легше – не знала, а взагалі чи було б щось. Дрібний дівочий почерк бісером вишив листи паперу білого, як сніг. Такого білого, як той сніг, коли вони познайомились. Сліпучий та осяйний. І тільки зараз, після болю, відчую, вона змогла подивитись на свої листи до нього. Тільки зараз, коли прийшла з хрестин його дитини.

Здавалось, що усе це мара, але ці листи ніколи не були дописані, ніколи не відправлені, були свідками нещасливого кохання Галини. Хоча, чи такою вже нещасною вона була. Та ні, серце сповнювалось ніжністю по вінця, хотілось співати і бути лагідною до всіх. Кохання додавало сили, дарувало посмішку вранці. Але чомусь він одразу покохав іншу – Ярину. І не могла з цим нічого подіяти. Вони були не розлий вода, хоча й тільки двоюрідні сестри. Та життя зробило так, що вони жили разом. Батьки жили своїм життям – одружувались, розлучались, а дівчата жили у бабусі. Такі несхожі і дуже рідні.

Набридливі пояснення в школі, змусили їх звикнути бути рідними сестрами. Їх так і кликали «ГалинаЯрина» як одне ціле, нероздільне.

І от зараз половина - Ярина, була з ним, вкладала спати їх дитину, а Галина сиділа на підлозі і не наважувалась перечитати свої листи до чоловіка сестри.

Не один день сумувала Галя і думала, що було б краще не знати його, ніж зараз страждати.

Вони так з ним і познайомились, як ГалинаЯрина. Та чомусь саме він одразу розділив їх, з'явилася Яра. І вже не було нічого спільного. Так було боляче, коли перестав її помічати, Галину. Вона завжди була зайва. Ярина цьому не надавала ваги, розповідала сестрі усе, закохалась відразу, та в такого парубка не можна було не закохатись.

Дивно, але саме через нього, через Данила вони перестали бути як сіамські близнюки. Куди одна, туди й інша, завжди разом. Тримались дуже міцно, бо життя їх не було солодким. Особисті проблеми батьків і тільки бабця, яка була завжди прихильна до онучок.

Ярина йшла гуляти з Данилом. Скільки могла Галина дивилась їм у слід. І поки сестра не поверталась, писала листи до нього. Знала, що не зможе ніколи нікому розповісти, та мовчати не могла. Тому й писала. Ярина раптово поверталась і лист зривався на півслові. Потім так вже й звикла писати йому, не ставлячи крапки.

Ярина кохала весело, палко, а серце Галини заповнювала нескінченна ніжність, яка виростала у тихий смуток безсонних ночей. А вони були такі щасливі разом – Ярина та Данило. А він нічого не знав, не хотів бачити. Його завжди зустрічали радісно, закохано, однаково.

І тільки раз, один єдиний раз Галина не стрималась. Як завжди закриваючи двері за закоханими, не витримала, думала що її ніхто не бачив. А бабця стояла поруч і побачила весь біль. Єдине слово:

- Змирися, дитино – і Галина плакала, плакала цілий вечір, цілувала старі руки бабці. Обидві мовчали, слова були зайві і тільки сльози лились неспинно.

Ярина не помітила, що з жвавої Галина перетворилась на зажурену дівчину. А була ж жвавіша від усіх. І коли з'явився Данило, той якого чекало молоде серденько, здавалось у своїй життєдайності дійде до знесилення. А зараз стала тихою, бо вже навіть не могла мріяти про нього.

У перший же день хотіла поділитись своїм коханням з Яриною, але вона теж мала, що сказати сестрі. Данило запросив її на побачення. Як могла сказати, як могла битися за нього. Її кохання було сильним, знала, що витримає і страждання, якщо вони будуть через нього.

Але надія ще жила у серці, тільки до того, як Ярина сказала, що Данило освідчився. Щаслива, вона розповідала усе Галині і не помічала, коли вона раптово замовкла і вже з неї не витягнеш ані слова.

Листи до нього, того що був з іншою, писала, їх було більше сотні. В них були слова про поневірвання, про силу любові і побажання щастя з її сестрою. В недописаних листах все більше помітний був морок зневіри який заповнив усе.

Жодного з цих листів він ніколи не прочитає. Це все вирішено. Без надії, без винятку. Галина знала про це, але писала тому, хто ніколи не читатиме про її кохання.

Весілля, зібралась родина, він йде до іншої, не їй він каже «так».

Після гучного свята не написала йому жодного листа, здавалось він вмер, а може вмерла сама Галина.

Робота, клопоти. І раптом ввечері приходить Данило, саме до неї.

- Галя, ми тебе просимо, Ярина просить, я прошу... В Ярини, в нас буде дитина і я хочу щоб ти вже зараз дала згоду бути хресною.

- Так звичайно, ...я рада за вас.

І від радості майбутнього батьківства він щиро обійняв її. Вперше, про це мріялось і снилось. Та мрій не залишилось, він був щасливий і, як завжди, не помітив Галини.

Тільки тримаючи в церкві його дитину, зрозуміла, що вже все позаду. Її кохання було минулим. Вони завжди будуть поруч. Ніколи вже не буде сліз, що він з іншою. Його син посміхався до неї. В нього була посмішка Данила, вона буде любити цього хлопчика, як

свого. Але жити буде своїм життя. В якому Данило тільки чоловік Ярини.

Прийшовши додому вирішила спалити всі листи до нього. Гарячі, ніжні, недописані листи тепер не були їй потрібні. Галина спалила їх не перечитуючи, бо і так знала кожне слово. Вони бриніли у ній, коли вогонь нещадно поглинав її дрібний почерк. У цих недописаних листах вона знайшла себе, стала сильною. Впевнено згорали ніжність, біль, страждання. Але в цих листах вже не було потреби, недописані листи не змогли б створити історію кохання. Справа була не в папері для згадки. Кохання було, навіть, якщо Данило так ніколи і не дізнався про нього.

13.10.2006

На основі оповідання було написано п'єсу, яка увійшла в лонг-ліст конкурсу "Драма на драбині 2010".

редакція жовтень 2018